

finansiell Betydning for Statskassen, og naar Spørgsmaalet om dens Bortfald derfor foreligger, mener jeg, det bør ses ud fra rent finansielle Synspunkter. Det blev antaget, at Loven vilde give 16—17 Mill. Kr. i øget Toldafgift, hvis Indførselen ikke forandrede sig paa Grund af de forhøjede Toldsatser. Nu er der jo ingen, som sikkert kan sige, at Indførselen ikke vil forandre sig, men det, der hidtil foreligger, synes i hvert Tilfælde ikke at vise, at der er nogen stærk Forandring i Indførselsforholdene. Hertil maa jeg føje, at en Lov, der kun har en forholdsvis kort Varighed, vil jo ikke helt vise sin egentlige Virkning med Hensyn til eventuel Begrænsning af Indførselen af de paagældende Varer, fordi Folk vil regne med, at den eventuelt bortfalder eller forandres, og derfor foretager de Dispositioner, som ikke er normale, og som maaske ikke vilde være blevet foretaget, hvis Toldloven ikke udløb. Der kan altsaa ikke bygges absolut sikkert paa de statistiske Oplysninger, der foreligger, men saa vidt de overhovedet viser noget, viser de i hvert Tilfælde dette, at der ikke er sket nogen særlig Begrænsning af Indførselen.

Tilbage bliver saa det finansielle Spørgsmaal. Jeg har ikke ment at kunne give Afkald paa de Indtægter, der ligger i denne Lov, i hvert Fald ikke helt. Den Finanslov, der er vedtaget for indeværende Finansaar, er paa adskillige Punkter meget ufuldstændig, idet den forudsætter Tillægsbevillinger; og paa adskillige Omraader, hvor Finansloven maaske ikke forudsætter Tillægsbevillinger, viser det sig, at de kommer alligevel, fordi man ikke har taget disse Spørgsmaal op, da Finansloven blev lagt. Jeg har i Folketinget anført adskillige Eksempler paa saadanne Krav om Bevillinger, der er fremkommet allerede i den korte Tid, det nuværende Finansaar har været løbende, Bevillinger, som efter min Mening absolut burde have været optaget paa Finansloven, saaledes at man havde regnet med dem som Udgifter, saa man ikke var henvist til at sætte dem paa Tillægsbevillingsloven. Jeg har endvidere gjort opmærksom paa, at det er nødvendigt for at faa Regnskabet stillet klart og tydeligt op, at visse Bevillinger fra tidligere Tid tages op i indeværende Aar og føres over en Bevillingskonto for at kunne passere Regnskabet som en virkelig Udgift. Skønt disse Udgifter i Virkeligheden er afholdt for adskillige Aar tilbage, er de blevet opført paa Kassebeholdningen, saaledes at der ikke er givet nogen Udgiftsbevilling; men det er klart, at disse

Udgifter vil belaste indeværende Aars Finanslov, hvilket maa tages med i Beregningen, naar man overvejer, hvorledes Mulighederne er for at faa Finansloven til at holde. Alene de Udgifter af denne Art, som jeg paa den Maade allerede har samlet, og som burde have været bevilget paa tidligere Finanslove eller paa indeværende Aars Finanslov, andrager et Beløb af ca. 6 Mill. Kr., og jeg har nylig faaet Oplysninger om, at en Lov som Aldersrenteloven maa ventes overskredet med ca. 4 Mill. Kr. Der er for Resten ogsaa andre Punkter, hvor jeg har faaet temmelig stor Vished for, at der vil ske Overskridelser eller blive forlangt Tillægsbevillinger. Jeg skal imidlertid ikke i Øjeblikket komme ind paa nærmere Detailler, men alt dette viser, at der vil blive stærk Brug for Penge i indeværende Finansaar. Endskønt jeg ikke er tilfreds med den Lov, der foreligger, har jeg derfor ikke ment det muligt at lade de Indtægter, Loven kan give, falde helt væk.

Det er jo ikke saaledes, at den nuværende Regering kan skaffe sig sine Indtægter, som den vil. Det kunde jo den forrige Regering, som havde et ensartet sikkert Flertal i begge Rigsdagens Ting og derfor selv kunde bestemme, paa hvilken Maade Indtægterne skulde komme. Den nuværende Regering er desværre ikke saa lykkelig, den maa regne med den Kendsgerning, at Indtægterne kan blive vanskelige at tilvejebringe, og at man derfor ikke kan opgave Indtægter, der foreligger, før man faar Vished for, at man eventuelt kan faa Dækning paa anden Maade. Efter min Mening vilde det være en umulig Politik for en Regering ganske roligt at give Afkald paa Indtægter, som foreligger, inden man er sikker paa at faa Dækning paa anden Maade. Og det er klart, at hele dette Spørgsmaal ikke kan løses i Sommer; jeg har stadig det Haab, at det kan løses paa tilfredsstillende Maade til Vinter, naar den ordinære Samling begynder, men i indeværende Sommer at tage saadanne store Problemer op til Afgørelse i Rigsdagen har jeg anset for unyttigt, og jeg har derfor ikke ment at ville gøre Skridt dertil.

Ud fra disse Synspunkter har jeg ment at burde foreslaa en Fornyelse af de Toldsatser, der findes i Loven af 1. Februar 1924, idet jeg dog har undtaget de Toldsatser, der, saa vidt jeg forstaar, har været særlig stærkt kritiseret, og som af den store Befolkning har været følt som særlig urimelige. Det er navnlig Toldsatserne paa tørrede Frugter og desuden Toldsatserne paa Krydderier. Man vil maaske sige,